

Contoirholdet. Efter hvad den ærede Ordfører imidlertid udtalte, nærer jeg ingen Tvivl om, at det skal lykkes ved en gjentagen Forhandling i det Hele taget at komme til Overenskomst med Udvalget.

Ordføreren: Jeg kan være entig i de Betragtninger, den ærede Minister gjorde gjældende om, at Indberetningerne kun ere tildeels vejledende, og at det ikke lod sig gjøre uden Kritik at følge dem heelt igjennem. Jeg har nu i den Række af Aar — 7 Aar eller hvortænge det nu er — siden de juridiske Embedsmænd kom paa fast Gage, haft Sæde i de Udvalg, der have behandlet Spørgsmaalene om den Contoirholds-godtgjørelse, der skal ydes vedkommende Embedsmænd, og derigjennem har jeg faaet den Erfaring, hvad forresten den sunde Fornuft selv maa sige er rigtigt, at der naturligviis maa gives et større eller mindre Contoirholdsvederlag, alt efter som der i Embedet sidder en ung, kraftig Mand, eller en ældre, svagelig Mand. En ældre svagelig Mand maa have en større Medhjælp end en arbejdsfør Mand, en Mand i sin bedste Alder, og dersom man derfor vil holde sig til selve Indberetningen uden Kritik, vil man komme til en stor Ulighed ved Bestemmelsen af Contoirholdsvederlaget. Vi have noksom seet, hvilken Forffjel der i saa Henseende kan være, og det er dog ikke det, man skulde stræbe hen til, at Embedsmændene fik et saa rigeligt Contoirhold, at de slet ikke behøvede selv at arbejde med. Det kan ikke være Regjeringens eller Rigsdagens Mening, at ville stræbe derhen til, og derfor er det nødvendigt at underkaste Indberetningerne fra vedkommende Embedsmænd heelt igjennem en skarp Kritik, for at kunne tage andre Sammenligningspunkter med, og derved see, hvorvidt saadanne ueblifikke personlige Forhold ikke maatte mere eller mindre komme i Betragtning.

Finantsministeren: Den ærede Ordfører har uden Tvivl Ret i, at der maa finde Kritik Sted, men en saadan har ogsaa fundet Sted, idet man har ladet Overtoldinspecteuren, der maa anses for at være den, der har meest Kjendskab til vedkommende Embedsmænd,

gjennemgaae Indberetningerne og sige sin Mening om, hvorvidt der i de enkelte Tilfælde kunde finde nogen Nedsættelse Sted eller ikke. Altsaa, Kritik er udøvet fra Regjeringens Side ogsaa over de aarlige Indberetninger og udøvet af den Mand, der maa siges at have det nøieste Kjendskab baade til de personlige og til de locale Forhold.

Hindenburg: Jeg troer, at den Bemærkning, som blev gjort af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) om Forffjellen mellem de juridiske Fuldmægtige og de Fuldmægtige, hvorom der her er Tale, er fuldstændig begrundet. Smød dette har den ærede Ordfører gjort den Indvending, at der her ikke er Spørgsmaal om umiddelbart at dømme mellem disse Mænd, men derimod om at komme til en Overbeviisning om, hvilket Veløb man var nødt til at give Embedsmanden, for at han med dette Veløb kunde betale sin Assistance; men det forekommer mig, at derved affkøres ikke den Betragtning, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds gjorde gjældende, thi de juridiske Forretninger ere af den Natur, at den juridiske Fuldmægtig gennem sin Etiling paa Contoiret har en ganske anden og langt betydeligere Afgang til privat Fortjeneste, end der nogenstunde vil kunne være Tale om med Hensyn til de Fuldmægtige, hvorom det her gjælder, hvorfor det er klart, at den juridiske Embedsmand har det i sin Magt og har Afgang til at faae Forretningerne besørget langt billigere, end Toldembedsmanden kan, idet den juridiske Embedsmand kan saa at sige som en Deel af Betalingen lyde Fuldmægtigen Afgang til disse private Forretninger. Det er i den Grad sandt, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds bemærkede, at jeg veed, at det har fundet Sted, at en juridisk Embedsmand har haft Fuldmægtigen for Intet, idet denne nemlig ved de private Forretninger kunde erhverve saa Meget, at han kunde være tjent med at arbejde paa Contoiret for Intet, fordi han havde Afgang til disse Forretninger; men naar dette er Tilfældet, saa er det klart, at det ikke er ganske heldigt at benytte Fuldmægtigstillingen hos